

Handó Péter

AZ ÉDEN ELHAGYÁSA

[DOI 10.35402/kek.2020.5.6](https://doi.org/10.35402/kek.2020.5.6)

„Idegen már s kietlen ez a hely”. Az imént mindenségnek tűnt még, de már oda a varázsa. Túl sivár a lehetőségeiben. Bennem több rejtezik. Fölnyílt a szemem, pontosan látom, ehhez a világhoz alig van közöm. Kész formáját, törvényeit rám erőltették, nem szólhattam célszerűségeik felől, mert előlem rejtették azt. Csupán betarthattam, ám ez oly kevés, mióta ráébredtem a tudás hatalmára, melytől elzárva voltam idáig. A lét illúziójában való elmerülés helyett élni akarok! Tapasztalni, megérteni és teremteni. Túl szűkös a szabályokkal körülbástyázott tér, még ha Isten kedvére lakhatom is be. Fogoly vagyok, míg magatehetetlen gyermekként kezelnek, s igyekeznek ennek megfelelő állapotban tartani. Zárt osztály – kényszerzubonyokkal – már nem nekem való. Sejttem, a képességeimmel mire vihetem. Éppen elég ez ahhoz, hogy innen örömmel álljak odébb. Saját sorsom akarom kibontani, beteljesíteni, nem az eleve elrendelteket. Az Éden langyos és közhelyszerű. Hiányzik belőle a megismerés lehetősége, az ismeretlen fölfedezésének mámorja. Csak hozsanna van az égi kar előéneklésével. Ez kevés egy emberléten át, akkor is, ha örökidőkig kitart. Közelebb kell jutnom a dolgok eredetéhez! Tapasztalni akarok, s ha kell, szenvedni is, ahogyan csak az képes, aki egyedülvalóságával szembesül. Itt semmit sem érzékelhetek, ami igaz. Látszatokkal vettek körül. Magam sem voltam több korábban, de felvirradt a napom. Ízét érzem számban az új világnak, melyet kedvemre és tehetségem szerint alakíthatok. Az emberi kaland tűzbe hoz. Édes borzongást nyújt ez az izgalom: kiűztek a falak közül, védtelen vagyok, ám tágul a tér köröttem. Előttem a belakható végtelen, mint megvalósulásom színtere. Dönthetek, merre tovább. A választásaimban rejülő felelősség súlya rám nehezedik, s ez büszkeséggel tölt el. Hódíthatok. Kiemelhetem az univerzumot öntudatlan állapotából. Esméltethetem, akár önmagam. Az én esélyem a világ esélye is arra, hogy fölnőjön, megvalósítsa a benne foglaltakat. Azt, amit még Isten sem gyanít, hisz’ a rendszer működésével, működtetésével bukkan elő.

Még minden titok, idegenség, fölfedezésre vár. Hogy nincs védőburok? Fal? A születésben rejlőnek, a kockázatnak is megvan a maga szépsége. A valóság

megismerése nem eljátszása az édeni állapotnak, hanem meghaladása. Felnyílt a szemem. Az isteni dics árnyékában tartottak eddig, akár egy oktalan állatot. Sivár egyhangúság övezett, habár egyedülként formált a képére. Hozzá hasonlatossá tett – talán belülről is. S hogy kiűzött, tehetett-e nagyszerűbbet velem? Új lakom tágasabbnak, színesebbnek, változatosabbnak tűnik. Úgy tetszik, határtalan. Rám vár, hogy dolgaiban rendet találjak, hogy nevesítéssel dolgait kiemeljem a nevezetlenség homályából, értelemmel ruházzam fel.

Még semmim sincs, de mindenem lehet. Mit bánjak abban, hogy pőrén kelek útra? Szemérmet elfedhetem. Eztán, amit magamra öltök, az munkám gyümölcse, tisztán az enyém. Cselekedeteim által lesz, s nem egy Mindenható szabja rám. Uram vagyok, nem elkötelezett, lekötelezett. Ember, aki szabad akarattal áldott.